

İHSAN TAVŞANCIL

SEVGİ ÇIKMAZI

—
Roman
—

SEVGİ ÇIKMAZI

Yazan: İhsan Tavşanlı

Editör: Kemal Küçükgedik

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2023 / ISBN 978-625-8474-55-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sevgi ıkmaıı

İhsan Tavşancıl

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Bölüm 1

1999, AYVALIK

Öyle olaylarla karşılaşsınız ki, hayatınızın akışı bir anda değişiverir; kendinizi bambaşka bir dünyanın içinde bulursunuz. Bu kimi zaman bir bakış, bir dokunuş, bir tebessüm, kimi zaman bir öfke, bir umursamazlık, bir felakettir. Bazen kendinizi her şeye rağmen hayatın akışına bırakır, bir kuru yaprak misali oradan oraya savrulursunuz. Mutlu, sevinçli anlarınız, üzüntüleriniz olur ancak umursamazsınız. Bu artık sizin kaderinizdir.

Lise yıllarımda beni en çok etkileyen, bugün hatırladığım anlarda bile dudaklarımda bir tebessümün, gözlerimde yaşların birikmesine neden olan bir çift koyu yeşil gözdü.

Onunla aynı liseye gidiyor, ara sıra okul bahçesinde de karşılaşıyorduk. Ancak o zamana kadar hiç dikkatimi çekmemişti. Belki de karşı cinse ilgi duyacak olgunluğa erişmemiştim. O gün okul bahçesinde arkadaşlarla top peşinde koştururken ayağım bir taşla takılmış, yüzükoyun düşmüş, canım fena halde acımış, bir süre öyle kalmış, ayağa kalkamamışım. Omuzumda bir elin yumuşacık temasını hissettiğimde başımı zorlukla kaldırmış, elin sahibine biraz da mahcup bakmışım. İşte o zaman kocaman yeşil gözlerle karşılaşmışım. Gözlerim bir süre o gözlere takılı kalmış, tüm acılarımı bir anda unutmuş ama biraz da utanmış, yüzümün kızardığını hissetmişim.

“Canın çok acıdı mı?” diye sormuştu.

Sesi yumuşacık, sevgi ve üzüntü doluydu sanki. Başımı olumsuzca iki yana sallamış, sadece gülümsemeye çalışmışım.

Ders aralarında bahçede dolaşırken gözlerim hep o bir çift gözü arar olmuştum sonrasında. Arkadaşlarımın üniversite sınavları hakkındaki tartışmaları beni hiç ilgilendirmiyordu. O gözleri görmek artık bende tutku haline gelmişti.

Yeni öğretim yılının başladığı ilk gündü. Büyük bir heyecanla okula erkenden gitmişim. Hatta evden çıkarken saçlarımı taramaya her zamankinden daha fazla önem göstermiş, aynada kendimi uzun süre inceleyip beğenmişim.

Uzun bir yaz tatilini onu görmeden geçirmişim. Çılgına dönmüş, gecelerimi, gündüzlerimi birbirine karıştırır olmuştum.

İlk teneffüse çıktığımızda, arkadaşlarımı bile beklemeden bahçeye deli gibi fırlamışım. Sonra onu biraz ilerde Aysel'le konuşurken görünce içimi bir huzur kaplamış, rahatlamışım.

Bu yıl daha da güzelleşmiş ya da bana öyle gelmişti. Fazla uzun boylu değil, hatta kısa bile sayılırdı. Ama formasının altında bile düzgün vücudu belli oluyordu. Beli oldukça ince, bacakları uzun, beyaz ve pürüzsüzdü. Saçlarını her zamanki gibi at kuyruğu yapmış ve beyaz bir kurdele ile bağlamıştı. Zaten ne zaman görsem, birkaç dakika önce taranmış gibiydi. Boynu ince ve uzundu. Beni etkileyen gözleri ise iri ve koyu yeşildi. Ucu kalkık, ufak bir burnu vardı. Bebek yüzlü, çok güzel bir kızdı.

İlk defa böyle detaylı olarak tetkik ettiğimi fark edince kendime güldüm. Biraz berisinde dolaşıp sanki birilerini arar gibi etrafıma baktım. Arada bir onun da bana baktığını görüp heyecanlandım. Göz göze geldiğimizde hemen gözlerini kaçırıyor, yüzünün kızardığını fark ediyordum. O kısacık bakışlar bile beni mutlu etmeye yetiyordu.

Bölüm 2

Çocukluğum nasıl geçti, mutlu muydum? Bugün dahi düşünürken tam karar veremiyorum. Ancak büyük bir baba özlemi içinde geçtiğini biliyorum.

Otuz dört yıllık bir çalışma döneminden sonra babam Devlet Demiryolları'ndan emekli olmuştu.

Babamı iyi tanımak, ona daha yakın olmak istememe rağmen, bu mümkün olamamıştı. Babam sabahları çok erken kalkar, işine gider, akşamları da genellikle biz uyuduktan sonra eve dönerdi. Hatta çoğu zaman iki üç gün eve gelmez, çalışırdı.

Geceleri geç vakit eve geldiğini, annemin onunla konuşmalarından anlar, tuvalete gitme bahanesiyle kalkar, uykulu gözlerle babamın yanına gelir, "Hoş geldin baba" der, benimle birazcık ilgilenmesini isterdim. Bazen sadece "Sağ ol" der, çoğunlukla cevap bile vermezdi. Annem "Git yat oğlum, baban çok yorgun, şimdi seninle uğraşacak hali yok" diye terslerdi. Çok üzülürdüm, birkaç kelime de olsa konuşamadığım için. İçimdeki baba özlemi çığ gibi büyürdü.

Sınıf arkadaşlarım, hafta sonlarında veya bayram tatillerinde babalarıyla yaptıklarını, bazen birlikte maça, sinemaya, balık tutmaya veya yüzmeye gittiklerini anlattıklarında onları kıskanır, içimdeki baba özlemi, sevgisi büyür ancak nefrete dönüşür, isyan ettirirdi.

Bazen babama hak verir, işi herhalde çok yorucu olmalı diye düşünürdüm.

Annem, babam eve gelince bir maşrapa sıcak su hazırlar, onun yorgunluğunu biraz olsun alabilmek için oturma odasına

plastik bir leğen getirir, içine koyduğu ılık su ve sabunla ayaklarını yıkar, sonra bir havlu ile kurular, çoraplarını giydirir, karnı aç ve bir şeyler yemek istiyorsa masayı hazırlardı. Önceleri annemin babamın ayaklarını yıkamasını garipserdim. Hatta kızardım. Halbuki banyoda bunu rahatlıkla kendisi yapabilir, anneme de eziyet olmazdı. Ancak annem bunu hiçbir şikâyette bulunmadan, sanki severek yapar, erkeğine hizmet etmekten, onu rahatlatmaktan gurur duyardı. Onlar düzenlerini öyle kurmuşlar diye düşünür olmuştum.

Allah babaya da zaman zaman isyan ederdim. Arkadaşlarımın babaları daha kolay işlerde, günde yedi sekiz saat çalışıp evlerine, çocuklarına dönerken, benim babam günde yaklaşık on sekiz saat, hafta sonu tatili, bayram, seyran demeden ölesiye çalışırdı. Hayatın bu acımasız çarkları arasında hep babam ve babam gibiler mi ezilip gidecekti?

Babamın emekli oluşuna en çok ben sevinmiştim. Artık hafta sonlarında, tatillerde, ben de babamla birlikte bazı şeyleri yapabileceğimi hayal edebilirdim. Hatta onunla karşılıklı, erkek erkeğe konuşabilecek, bana cinsel konular hakkında vereceği öğütleri, biraz utanarak da olsa dinleyebilecektim.

Lise ikiye gidiyordum. On yedi yaşındaydım. Artık sakal tıraşı olmaya başlamıştım. Yüzümde ergenlik sivilceleri oluşmuştu. Babam bunları fark edince, “Benim oğlum delikanlı olmuş artık” diye gurur duyacaktı belki de.

Hayallerim sınır tanımıyordu. Geceleri yatağa girince aklımdan binbir düşünce geçiyordu. Ona güya istikbal ile ilgili düşüncelerimi, neler yapmayı planladığımı anlatıyordum; birlikte konuları karşılıklı tartışıyorduk. Sonra içimden mutlulukla gülüyordum.

Babam nihayet emekli ikramiyesini almıştı. Bir miktar da birikmiş parası vardı. Annemin birkaç altın bileziğini de bozdurarak hepsini birleştirip kutu gibi bir ev almayı düşünüyordu. Bu düşüncesini anneme söylediğinde evde bir bayram havası esmişti.

Babam her sabah erkenden çıkıyor, emlakçıları dolaşüyor, emekli arkadaşlarının toplandığı kahveye gidiyor, satın alabileceği ev konusunda onlardan fikir alıyordu.

Bir akşamüstü, her zaman olduğu gibi Meral'in odasındaki masada birlikte ders çalışırken, babam eve geldi. Hepimizin giyinmesini istedi. Yüzünde belirli bir sevinç vardı. Annem ısrarla "Hayrola Ahmet, bir şey mi oldu? Hele bir söyle" demesine rağmen, hiçbir şey söylemedi. Sadece "Birazdan anlarsınız" dedi. Annem söylenerek giyindi. Biz de kabanlarımızı giydik, kapının önünde onların evden çıkmalarını beklemeye başladık.

Babam önde, annem, Meral ve ben arkada, onu takip ettik. Mart ayında idik. Gündüz hava güneşli ve ılıktı. Şimdi ise akşamın ayazı çıkmıştı.

Annem sessizce yürüyor, arada bir söyleniyordu. Ben ve Meral fısıldaşarak şakalaşıyor, gülüşüyorduk. Bu gezi her şeye rağmen çok hoşuma gitmişti. İlk defa babamla birlikte sokağa çıkmıştık.

Arada bir arkadan babamı tetkik ediyordum. Orta boylu, geniş omuzluydu. Tepesindeki saçları tamamen dökülmüş, kenardakiler ise beyazlamaya başlamıştı. Ay ışığında grimsi gözüküyordu. Vücudu bir pehlivan gibi yapılıydı.

Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra şehrin eski mahallelerinden birinde, çamur içindeki bir sokağa saptık. Bir süre sonra bir kapının önünde durduk. Babam cebinden birkaç anahtar çıkarak, dikkatle birini seçti ve sokak kapısını açarak içeri girdi. Kendimizi bir bahçe içinde bulduk. Babam gururla, "İşte burası yeni evimiz, hepimize hayırlı olsun" dedi.

Bahçe büyük değildi ama şirindi. Etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi. Birkaç nar, bir incir, bir de elma ağacı vardı. Bahçenin bir köşesinde üzeri asma ile kapanmış çardak, ayrıca irili ufaklı boş yağ tenekelerinde bir kısmı kurumuş çiçekler vardı. Babam başka bir anahtarı daha bularak, bahçenin sonundaki tek katlı evin kapısını açıp içeri girdi ve bütün elektrikleri yaktı. Babam bu evin eski bir Ermeni evi olduğunu söyledi. İki odası ve bir salonu vardı. Mutfağı oldukça büyüktü. Banyo tuvalet müşterekti. Ancak odaların, banyonun ve mutfağın kapıları salona açılmaktaydı. Duvarları çok çirkin renklerle boyanmış, zaten yer yer bozulmuş, altından sıvaları gözüküyordu. Ama babamın tabiriyle kutu gibi bir evdi. Ben evi beğenmemiştim ama bahçeyi sevmiştim.

Annem çok mutluydu. “Bizi bodrum katından, kiradan kurtardın Ahmet” diyerek babama minnetini belirtti.

Gerçekten halen kirada oturduğumuz bodrum katı hiç güneş almıyordu. Pencereleeri küçük ve yukarıdaydı. Salonu ise hiç yoktu. Odaların arasındaki antreyi oturma odası olarak kullanıyorduk.

Cumartesi ve pazar günü annem, Meral ve ben büyük bir gayretle evi temizledik. Duvarların renklerini daha açık renge boyamak için üç kat badana yapmamız gerekti. Pencereleerin ve kapıların boyası babama göre şimdilik iyiydi. Halbuki üzerlerinde kalan boyayı ancak dikkatle bakarsanız fark edebiliyordunuz.

Annem hafta arası yeni evimize gidip badana lekelerini temizliyordu. Meral de okuldan dönünce anneme yardım ediyordu. Ev badanadan sonra gerçekten güzel olmuştu. Hele annemin çarşıdan aldığı çok güzel çiçekli ucuz basmalardan yaptığı perdeler de takılınca çok şirin olmuştu.

Evimize taşınmamız pek zamanımızı almamıştı. Zaten fazla bir eşyamız da yoktu. Babam küçük bir kamyon kiraladı. Bütün eşyalarımızı üst üste hep birlikte yükledik. Yeni evimiz için gereken eşyaları babam sonra alabileceğimizi söyledi.

Hayatımızda yepyeni bir dönem başlamıştı. Hepimiz çok mutluyduk.

Babam bir süre, öğleden sonraları arkadaşları ile buluşmak üzere kahveye gitti. Ancak oyundan hoşlanmadığından ve sigara dumanının kendisini çok rahatsız ettiğini anladığından, gitmekten vazgeçti. Sigara içmeyi bırakalı neredeyse beş yıl olmuştu.

Sabahları oldukça geç kalkıyor, annemle birlikte kahvaltı yapıyor, sonra çarşıya gidip gazetesini alıyor, uzun süre okuyordu. Öğle yemeklerinden sonra da bir iki saati uyku ile geçiyordu.

Bir gün gazeteyle birlikte, bir küçük şişe rakıyla eve dönmüştü. Öğle uykusundan uyanınca rakı şişesini masaya getirmiş ve annemden de biraz peynir, bir dilim ekmek istemiş, çay bardağına doldurduğu rakıyı içmeye başlamıştı

Ben okuldan saat üç buçukta çıkıyor, saat dörtten altıya kadar Amerikan Hastanesi'nin Müdürü Bay Kelly tarafından Ticaret

Lisesi'nde, ücretsiz verilen İngilizce derslerine devam ediyordum. Bu nedenle eve Meral'den sonra geliyordum.

O gün eve geldiğimde, babam hâlâ masanın başındaydı ve masanın üzerinde yarısı içilmiş bir küçük rakı şişesi vardı. Babamın içki içtiğini daha önce hiç görmediğimden hem şaşırmış hem de benimsemiştim.

Bir pazar günü öğle uykusundan yeni uyanmış ve masadaki yerini almıştı. Annemin rakısını ve mezelerini getirmesini bekliyordu. Büyük bir hevesle mutfağa koştum hemen. Rakısını ve peyniri annemin elinden alarak babamın önüne bıraktım. Babama yakın olmak, ona hizmet etmek istiyordum. Bu hareketimden memnun olacağını, hiç olmazsa aferin benim oğluma diyeceğini bekliyordum. Oysa ters ters yüzüme bakmış, "Bunları bir daha sen getirme, bu evde iki tane kadın var, bu erkek işi değil" demişti. Donup kalmıştım. Yüzüm kıpkırmızı olmuş, alnımda ter damlacıkları belirmişti. Erkeğin kadına egemen olduğunu, hizmetle yükümlü bulunduğunu belirtmek istiyordu sanki.

Annemin onun ayaklarını yıkamasındaki gerçeğin altında da bu yatıyordu. Çünkü babam artık yorulmadığı halde annem günde bir defa onun ayaklarını ılık suyla yıkamaya devam ediyordu. Bu kölelikten nefret ediyordum.

Genellikle derslerimi Meral'in odasındaki masada çalışırdım. Aslında pek ders çalışmazdım çünkü öğretmen ders anlatırken çok dikkatli dinler ve o anda öğrenirdim. Sadece ev ödevleri varsa onları evde yapardım. Ödevimin olmadığı zamanlarda da hikâye denemeleri yazardım. Edebiyattan ve hele kompozisyon ödevlerinden büyük bir zevk alırdım.

Bir gün yine ev ödevim yoktu. Bir hikâye üzerinde çalışmaya başlamıştım. Babamın bana hep yakın olmasını, benimle ilgilenmesini istiyordum. Bu nedenle belki ne yaptığım ilgisini çeker diye kâğıt kalemimi aldım, karşısına oturup yazmaya başladım. Önce hiç umursamadı. Sonra devamlı kendisine baktığımı fark edince şöyle bir baktı.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu.

“Kompozisyon” dedim. Ümitlenmişim.

Ama yanıldığımı hemen anladım. Bütün ilgisi bu kadarla bitmişti. Masaya yan döndü, rakısını yudumlamaya devam etti. Yazmayı bıraktım, onu incelemeye başladım. Profili çok güzel, yakışıklı bir insandı. Yüz hatları muntazamdı. Yalnız gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar oluşmuştu. Oldukça esmer ve gözleri kahverengiydi.

Meral ve ben anneme benzemişiz. Saçlarımız sarı, gözlerimiz koyu yeşildi. Meral gerçekten çok güzel bir kızdı. Bütün erkeklerin dikkatini çekecek kadar güzel bir kızdı. Annem gibi yumuşak huylu, tertipli, becerikli ve zevkliydi. Onunla her konuda anlaşırđık.

Babamın masasında ödevlerimi yapmaya ve hikâyelerimi yazmaya bir müddet daha devam ettim. Ancak hiç konuşmak istemiyordu. Ümidimi yavaş yavaş kaybetmeye başlamışım. O arkadaşlarımın babası gibi olamayacaktı. Maça, sinemaya, balığa veya yüzmeye gidemeyecektim. Yeniden Meral’in odasına döndüm. Babamın varlığı ile yokluğu arasında bir fark yoktu. Gözyaşlarına hâkim olamıyordum ve Meral görmesin diye büyük çaba gösteriyor, devamlı pencereden dışarıya bakıyordum.

Günler böylece geçiyordu. Yeni evimiz dışında hayatımızda pek bir değişiklik olmamıştı.

Sadece babamın küçük rakı şişesi bir süre sonra büyüğüyle yer değiştirmişti. Artık büyük şişe alıyordu. Mezeleri de çeşitlenmişti; pastırma, sucuk, kuruyemiş ve başka yiyecekler içki masasını süslemeye başlamıştı. İçmeye öğleden sonra saat üç gibi başlıyor, gece yatıncaya kadar bir büyük şişe rakıyı götürüyordu.

Hayallerim tamamen yıkılmıştı. Babamdan çok fazla şey beklememin bende düş kırıklığı yarattığının farkındaydım.

Bölüm 3

Meral ile şakalaşmalarımız, kahkahalarımız, feryatlarımız banyodan ta mutfağa kadar ulaşmıştı. Bu Meral ile ikimizin küçücük ama sevgi, neşe dolu dünyasıydı. Bunun dışındaki hiçbir olay bizi pek ilgilendirmiyordu. Ancak bu dünyamıza zaman zaman annemizi de alıyorduk. Onun varlığı bizim için her şeydi.

Kendimizden öyle geçmiştik ki annemin banyo kapısından bizi seyrettiğini neden sonra fark edebildik. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Çocukları ile gurur duyduğu, onları ne kadar çok sevdiği her halinden belli oluyordu.

Sonra şımarıklıklarımızı önlemenin tek yolu olan ciddiyeti birden aklına gelmiş gibi, sert bir sesle bizleri uyarmak zorunda kalmıştı.

“Yeter artık çocuklar, şamatayı bırakın da çıkın artık banyodan, üşüteceksiniz” demişti.

İkimiz de külot ve fanila ile idik ve sırlıslıklamdık. Sonra onları da çıkardık, sırayla birbirimizin sırtını sabunlamaya başladık.

Çok küçük yaştan beri Meral’le birlikte yıkanırđık. Her zaman birbirimizin vücudunu inceler, dış görünüşümüzdeki farklılıkların neden olduğunu birbirimize sorardık. Halbuki ikimiz kardeştik, peki bu farklılık neden olmuştu? Yoksa birimiz hasta mıydık? Annemize ne zaman sorsak, hep aynı cevabı alırdık. Birimizin kız, diğeriimizin oğlan olduğunu, Allah babanın onun için farklı yarattığını sabırla izah ederdi. İkimiz de beyaz tenli ve sarışındık. Yüz hatlarımız çok muntazamdı. Aramızda bir yaş fark vardı, yani Meral benden sadece bir yaş büyüktü. Çoğru kez bizi ikiz zannederlerdi.

Annem bizi odamıza gönderdiğinde, uzun zaman şakalaşır, alt alta, üst üste güreşir, nefes nefese kalırdık. Her defasında annemin ikazı ile kendimize gelir, yorganın altına girer kucak kucağa, birbirimize sarılarak uyurduk. Annemizin bizi kapıdan mutlulukla seyrettiğini defalarca görmüştüm.

Zaman geçtikçe vücutlarımızda bazı değişikliklerin olduğunu ikimiz de fark ettik. İkimizin de cinsel organlarının etrafında, koltukaltlarımızda sarı sarı tüyler çıkmaya başlamıştı. Ben dokuz, Meral on yaşına basmıştı. Birbirimizden artık utanmaya başlamıştık ama gene de birbirimizi gizli gizli tetkik etmekten geri durmuyorduk. Tabii annem de bu değişikliklerin farkındaydı.

Pazar günleri banyo günümüzdü. Önce biz yıkanırđık. Sonra annem kirli çamaşırđı yıkar, banyoyu temizler, kendisi de yıkanır, çıkardı. Babam ise gece geç vakit geldiğinde banyoya girermiş. Tabii bunu biz hiçbir zaman görmedik.

Gene böyle bir pazar günüydü. Banyo için üzerimizdekileri çıkarmaya başlamıştık ki annem kapıda görünürmüşđi.

“Çocuklar, bundan sonra birlikte yıkanmayacaksınız. Hem çok uzun süre kalıyorsunuz hem de çok sıcak su harcıyorsunuz, benim de işlerim kalıyor. Bundan böyle önce Meral yıkanacak, onun saçları çok uzun, zor kuruyor, taramak da çok zamanımı alıyor. Murat, ablan çıkınca da sen girersin.”

İstemeye istemeye birlikte:

“Tamam anne” demiştik.

Aslında ben, annemin bu kararına oldukça sevinmiştim. Meral’in gizli gizli vücudumu incelemesi artık beni utandırıyorđu.

Annemin bu kararının sebebinin vücudumuzdaki fiziksel değişiklikler olduğunu tahmin ediyordum.

Meral banyodan havluya sarılmış olarak odaya girince, ben her defasında bir şeylerle oyalanıyor, onun giyinmesini izlemek istiyordum. Meral de her defasında bana,

“Sırtını döner misin Murat lütfen?” diye ikazda bulunuyordu. Sırtımı dönüyordum ama arada bir kaçamak yapıyor, başımı çevirerek onu izlemeye çalışıyordum. Bazen göz göze geliyorduk. O zaman,

“Pis, deli çocuk, başını çevir bakalım” diye, tatlı bir öfke ile bana bağıyor, ben de,

“Aman sen de, sana mı bakıyorum sanki” diye muzip bir ifadeyle cevap veriyordum. Ama ben giyinirken aynı şeyleri o da yapıyordu.

Birbirimize o kadar çok bağlıydık ve birbirimizi o kadar çok seviyorduk ki!

Bir gün annem ikinci bir ikazda daha bulundu:

“Çocuklar artık büyüdünüz. Geceleri birbirinizin üstünü açıyorsunuz. Ayrı yataklarda yatmanız iyi olacak.”

Odamızda bir somya yatak daha vardı. Bu fikir çok hoşuma gitmişti. Artık bana ait bir yatak vardı.

Babam ocak ayında emekli olmuş, aldığı yeni ve sevimli evimize alışmış, Meral ise çok iyi not ortalaması ile haziranda liseden mezun olmuştu. Ben ise lise sona geçmiştim.

Birlikte banyo yaptığımız o çocukluk yıllarında, Meral’in çıplak vücuduma merak ve beğeni ile bakarak,

“Ben erkek doktoru olacağım” demesi hâlâ kulaklarımda. Ben de ona bakmış,

“Ben de kız doktoru olacağım” demiştim.

Aradan geçen yıllar bendeki doktorluk hevesini yok etmişti. Ben artık yazmaktan hoşlanıyordum. Meral ise hâlâ doktor olma arzusunu devam ettiriyordu.

Meral’in liseden mezun olmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Babam henüz uyanmamıştı. Pazar günüydü ve birlikte olmanın mutluluğunu yaşıyorduk. Annem mutfakta kahvaltı hazırlıklarına başlamıştı. Biz de ona yardım ediyorduk.

Meral’in yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı ama ne olduğunu bir türlü tahmin edemiyordum. Sonra annemin yanına yaklaştı, iki eliyle yanaklarını yumuşacık okşarken,

“Anne ben tıp fakültesine gitmek, doktor olmak istiyorum” dedi.

Annem durdu, Meral’in gözlerine baktı.

“Ben de doktor olmanı çok isterim kızım” dedi. Yüzünde çok yumuşak, gururlu bir ifade vardı. Zaten daima sevecen, yardımsever bir kadındı ve çocukları onun her şeyi, yaşam gücüyü.

“Önce babanla bir konuşmam lazım, bakalım ne diyecek.”

Mali imkânlarımızın çok kısıtlı olduğunu her ikimiz de biliyorduk. Ama Meral çok başarılı bir talebeydi ve okuması için her türlü kısıtlamalara ve fedakârlığa razıydık. Belki burslu okuma imkânı bile olabilirdi.

Aradan günler geçti. Meral sabırsızlanıyor, bir an önce babamın kararını vermesini bekliyordu.

Bir gün eve döndüğümde, babamı her zamanki gibi masasında rakısını yudumlarırken buldum. Kısaca, “Merhaba baba” diye selamlayıp doğrudan Meral’in odasına girdim.

Meral, sırtı kapıya dönük yatağının ortasına oturmuş, hareketsiz duruyordu. Olumsuz bir şeyler olduğu açıkça belliydi. Çünkü ne zaman bir araya gelsek, hemen birbirimizle dalaşır şakalaşırdık. Şimdi ise üzerinde bir suskunluk vardı ve odaya girişimi fark etmemiş gibi davranıyordu.

Önüne geçerek durdum. Gözleri kızarmıştı, yanaklarında göz yaşlarının bıraktığı izler vardı.

“Ne oldu Meral?” diye kısık sesle sordum. Onun üzülmesine kesinlikle gönlüm razı olmuyordu. Eliyle açık kapıyı gösterdi. Gittim, kapıyı yavaşça kapattım, sonra yatağın ortasına, onun tam karşısına oturdum. Ağlayarak boynuma sarıldı. Tekrar ağlamaya başlamıştı. Bir süre sonra biraz sakinleşti, ağlamayı bıraktı, gözlerime bakarak:

“Babam üniversiteye gitmeme müsaade etmiyor” dedi.

Şaşırmıştım... Meral çok çalışkan, zeki, düzenli, iyi bir öğrenciydi. Üniversiteye gittiği takdirde çok iyi bir doktor olacağından emindim.

Ama babam bizim gibi düşünmüyordu. Ona göre bir kız için lise tahsili yeterliydi. Güzel bir kızdı ve ileride nasıl olsa iyi bir kısmet çıkar evlenir, evinin kadını olur, çocuklarını yetiştirirdi. Bir diğer neden de benim lise sonda olmam ve seneye üniversiteye gidecek olmamdı. Emekli maaşı ise her ikimizi birden okutmaya yetmeyecekti.

Babamın söylediklerini annem Meral’e böyle aktarmıştı. Çok üzülmüştüm ancak Meral’i teselli etmek için hiçbir imkânım da yoktu. Sadece ona sarıldım, sevgiyle saçlarını okşadım.

Meral üniversiteye gitme hayalinin yok olduğunu anladıktan bir süre sonra, kaderine razı olmuş, eski neşesi az da olsa yerine gelmişti. Ancak içinde bir burukluğun olduğunu yüzüne her bakışta fark edebiliyordum. Bir gün bir şeyler almak için gittiği çarşıdan oldukça neşeli döndü. Ben yeni bir hikâyeyi bir an önce bitirmek için bütün dikkatimi konuya vermiştim. Ancak Meral ile annemin neşeli konuşmalarını duyunca dikkatim dağılmıştı. Yazmayı bırakarak mutfağa, yanlarına gittim. Meral hemen bana doğru koşturup sıkıca boynuma sarıldı. Neredeyse beni boğacaktı.

“Dur be kızım, boğacaksın. Şimdi sakın sakın anlat da senin neşeni paylaşayım.”

“Murat bugün çarşıda sınıf arkadaşım Jale’ye rastladım. Yeni açılan bir banka şubesine girebilmek için dilekçe vermiş. Biliyor-sun evde bütün gün oturmaktan, bir işe yaramamaktan sıkılıyorum. Ben de çalışmak istiyorum. Bu hafta içinde mutlaka dilekçe vermem gerekiyormuş. Annem de çalışmama razı oldu. Bu akşam babamla konuşacak.”

Sonra tekrar anneme dönerek, “Konuşacaksın değil mi anne?” diye sordu.

“Tamam kızım, tamam. Babanı ikna etmek için de elimden gelen her şeyi yapacağız.”

Üçümüz el ele verip olduğumuz yerde zıplamaya başladık. Mutluyduk. Annemin,

“Yeter çocuklar, yordunuz beni” demesine aldırış bile etmiyorduk. Koca kadını nefes nefese bırakmıştık.

Meral dilekçesini verdikten dört gün sonra bankadan cevap geldi. Gerekli işlemlerin yapılabilmesi için en kısa sürede bankaya müracaat etmesi isteniyordu. O kadar çok heyecanlanmış, sevinmiştik ki!

Bankaya yirmi bir kişi müracaat etmiş, dördü kadın olmak üzere on kişiyi seçmişlerdi. Meral de seçilenlerden biriydi ve dört kadından ikisi kendi sınıf arkadaşıydı.

Gerekli belgeleri kısa sürede tamamlamış, bankaya teslim etmişti. 1 Temmuz’da işe başlayacaktı.

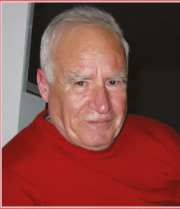

Bir çift koyu yeşil gözdür Murat'ın hayatını sonsuza dek değiştiren.

Genç Murat ile sınıf arkadaşı Gül birbirlerine deliler gibi âşıktır. Yeni filizlenmiş bu lise aşkını herkesten gizli yaşarlarken kader Gül'ü Murat'ın ellerinden alıp uzaklara götürür. Ancak Gül'ün aşkını hiçbir şey Murat'ın kalbinden söküp atamaz.

Üniversite için gittiği Ankara'da hukuk okuyan Murat, bir yandan da asıl tutkusuna, yazmaya devam eder. Öyküyle başladığı edebiyat hayatına bir romanla devam eder ve lisedeki genç ve güzel edebiyat hocası Emel'in de yardımıyla ünlenmeye başlar. Çok geçmeden de Murat ve Emel yakınlaşmaya başlarlar.

Ancak sonsuza dek kaybettiğini sandığı yeşil gözler Murat'ın hayatını tekrar allak bullak eder. İki kadının aşkı arasında kalan Murat, bu çıkmazdan kurtulmak, bir karar vermek zorundadır.

İhsan Tavşancıl 1940 yılında Gaziantep'te doğmuştur. Çalışma hayatına Ankara Esenboğa Havalimanı'nda Trafik Kontrol Operatörü olarak başlamıştır. Daha sonra bir Amerikan firmasında yöneticilik yapmıştır. Kariyerine 1973 yılından emekli olduğu 1993 yılına kadar Ereğli Demir ve Çelik

Fabrikaları'nda devam etmiş ve farklı yöneticilik görevleri almıştır. İhsan Tavşancıl, hâlâ Balıkesir'e bağlı Ayvalık, Cunda'da yaşamaktadır. Okumayı, roman yazmayı, klasik müzik dinlemeyi ve kedileri çok sever. Evlidir ve iki kız çocuğu babasıdır.

